

Sygn. akt II AKa 168/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Czecharowski (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Joanny Chojnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r.

sprawy

1. *W. S. (1) urodz. (...) w P. s. J. i E. z d. M. oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 18 § 1 w zw. z art. 252 § 1 w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z 282 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. w zw. z 65 § 1 k.k., art. 189 § 1 w zw. z 65 § 1 k.k.*

2. *M. S. (1) urodz. (...) w W. s. W. i Z. z d. Ś. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 w zb. z art. 282 w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k.*

3. *A. N. (1) urodz. (...) w W. s. A. i J. z d. K. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 252 § 1 w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 w zb. z art. 282 w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 65 § 1 k.k., x2*

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 19 lutego 2016 r. sygn. akt V K 13/10

utrzymuje w mocy wyrok wobec oskarżonych W. S. (1), M. S. (1) i A. N. (1);

zwalnia oskarżonych W. S. (1), M. S. (1) i A. N. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Odpowiadający w jednym postępowaniu sądowym W. S. (1), M. S. (1) i A. N. (1) oskarżeni zostali o następujące przestępstwa:

1) **W. S. (1)** o to, że:

I. od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2004 r. do zatrzymania w dniu 20.10.2004 r. kierował wraz z G. K. (1) założoną przez siebie zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób wolności ze szczególnym udręczeniem na okres dłuży niż siedem dni, przetrzymywaniu ich m.in. na terenie posesji na (...) w miejscowości G., jak również na terenie posesji nr (...) mieszczącej się przy ul. (...) w miejscowości J. i osiągnięcie korzyści majątkowych przez zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w dniu 25 marca 2004 r. w miejscowości Z. działając wspólnie i w porozumieniu z G. K. (1), R. B. (1), K. B. (1), A. K. (1), T. R., S. L., A. N. (1), A. K. (2), P. M. (1), P. Z., T. D. oraz dwoma dotychczas nieustalonymi mężczyznami pozbawił wolności S. D. (1) i zatrzymał go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, który to czyn zaplanował razem z G. K. (1) i wraz z nim kierował jednocześnie realizacją jego wykonania, a którego następnie przetrzymywał na terenie posesji mieszczącej się w miejscowości H., doprowadzając tym samym osoby najbliższe S. D. (1) pod groźbą pozbawienia ww. życia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 138 000 USD, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa, w zamian za uwolnienie S. D. (1) w dniu 30.03.2004 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w dniu 20 października 2004 r. przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi ustalonymi mężczyznami w tym G. K. (1), K. B. (1), A. K. (2), T. D. oraz A. K. (1) pozbawił wolności P. S. (1) wbrew jego woli, który to czyn zaplanował razem z G. K. (1) i wraz z nim kierował jednocześnie realizacją jego wykonania, w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji, po uprzednim użyciu wobec P. S. (1) przemocy polegającej na trzymaniu za ramiona i prowadzeniu pokrzywdzonego w kierunku zaparkowanego pojazdu, a dodatkowo przełamaniu jego oporu poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz w klatkę piersiową wepchnął go do pojazdu „R.” nr rej. (...), w celu przewiezienia w bliżej nieokreślone miejsce, którego nie zdołał zrealizować z uwagi na zatrzymanie odjeżdżającego z miejsca zdarzenia wymienionego pojazdu przez funkcjonariuszy Policji, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2) **M. S. (1)** o to, że:

IV. od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2004 r. do zatrzymania w dniu 24 czerwca 2008 r., w W. i okolicach W. w tym w m. A. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez G. K. (1) oraz W. S. (1) mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób wolności ze szczególnym udręczeniem na czas dłuższy niż siedem dni, przetrzymywaniu ich m.in. na terenie posesji na (...) w miejscowości G., jak również na terenie posesji nr (...) mieszczącej się przy ul. (...) w miejscowości J. i osiągnięcie korzyści majątkowych przez zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. w dniu 23 marca 2005 r. w miejscowości A. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami pozbawił wolności W. W. (2) i zatrzymał go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, który to czyn został zaplanowany przez G. K. (1), kierującego jednocześnie realizacją

jego wykonania, a następnie przetrzymywał W. W. (2) na terenie posesji nr (...) mieszczącej się w miejscowości G., doprowadzając tym samym osoby najbliższe W. W. (2) pod groźbą pozbawienia ww. życia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 300 000 EURO, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa, w zamian za uwolnienie W. W. (2) w dniu 7 kwietnia 2005 r. przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od sierpnia 2004 r. do października 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, uczestniczył w obrocie znaczną ilości środka odurzającego w postaci heroiny w ilości łącznie nie mniejszej niż 700 gram, w ten sposób, że co najmniej czternastokrotnie w dniach bliżej nieustalonych w ww. okresie zbył J. B. (1) ww. środek odurzający, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 50 gramów, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w dniu 24 czerwca 2008 r. między miejscowością T., a Ż. pomagał w ukryciu samochodu osobowego marki O. (...) o wartości nie mniejszej niż 85.961 złotych, przy czym wiedział, iż samochód ten pochodzi z przestępstwa, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

3) **A. N. (1)** o to, że:

VIII. od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2004 r. do zatrzymania w dniu 2. lipca 2008 r., w W. i okolicach W. w tym w m. Z. i w pobliżu miejscowości P. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez G. K. (1) oraz W. S. (1) mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób wolności ze szczególnym udręczeniem na czas dłuższy niż siedem dni, przetrzymywaniu ich m.in. na terenie posesji na (...) w miejscowości G., jak również na terenie posesji nr (...) mieszczącej się przy ul. (...) w miejscowości J. i osiąganie korzyści majątkowych przez zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

IX. w dniu 25 marca 2004 r. w miejscowości Z. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami oraz dwoma dotychczas nieustalonymi mężczyznami pozbawił wolności S. D. (1) i zatrzymał go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, który to czyn został zaplanowany przez G. K. (1) oraz W. S. (1), kierujących jednocześnie realizacją jego wykonania, a następnie przetrzymywał S. D. (1) na terenie posesji mieszczącej się w miejscowości H., doprowadzając tym samym osoby najbliższe S. D. (1) pod groźbą pozbawienia ww. życia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 138 000 USD, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa, w zamian za uwolnienie S. D. (1) w dniu 30 marca 2005 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w dniu 7 grudnia 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami na terenie parkingu leśnego znajdującego się w pobliżu miejscowości P. pozbawił wolności W. D., a następnie przez okres powyżej 7 dni, tj. do dnia 17 grudnia 2004 r. przetrzymywał ww. pokrzywdzonego na terenie posesji nr (...) mieszczącej się w miejscowości J. przy ul. (...), który to czyn został zaplanowany przez G. K. (1), kierującego realizacją jego wykonania, usiłując tym samym pod groźbą pozbawienia życia W. D., doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi

w kwocie 150 000 EURO jego brata R. D., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak u R. D. środków pieniężnych, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. za art. 11 § 2 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 19 lutego 2016 r. (sygn. akt V K 13/10):

1.W. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I uznał za winnego tego, że od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2004 r. do zatrzymania w dniu 20 października 2004 r. w W. i okolicach W. m.in. w Z. i H. kierował wraz z ustaloną osobą zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób wolności, przetrzymywaniu ich i osiąganie korzyści majątkowych przez zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób, tj. czynu z art. 258 § 3 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go i na tej podstawie wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

2.W. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II uznał za winnego tego, że w dniu 25 marca 2004 r. w miejscowości Z. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną oraz kierując z nim innymi ustalonymi mężczyznami i jednym dotychczas nieustalonym mężczyzną pozbawili wolności S. D. (1) i zatrzymali go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, którego następnie przetrzymywali na terenie posesji mieszczącej się w miejscowości H., doprowadzając tym samym osoby najbliższe S. D. (1), pod groźbą pozbawienia ww. życia, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w kwocie stanowiącej równowartość kwoty 138.000 USD, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa w zamian za uwolnienie S. D. (1) w dniu 30 marca 2004 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

3.W. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III uznał za winnego tego, że w dniu 20 października 2004 r. przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi ustalonymi mężczyznami, pozbawili wolności P. S. (1) wbrew jego woli, w ten sposób, że podając się za funkcjonariuszy Policji, po uprzednim użyciu wobec P. S. (1) przemocy polegającej na trzymania za ramiona i prowadzeniu pokrzywdzonego w kierunku zaparkowanego pojazdu, oraz przełamaniu jego oporu poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz w klatkę piersiową wepchnęli go do pojazdu (...) nr rej. (...), w celu przewiezienia w bliżej nieokreślone miejsce, czego nie zdołali zrealizować z uwagi na zatrzymanie odjeżdżającego z miejsca zdarzenia wymienionego pojazdu przez funkcjonariuszy Policji, a rola W. S. (1) polegała na obserwowaniu pokrzywdzonego i miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

4.na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. W. S. (1) wymierzył jedną karę łączną 8 lat pozbawienia wolności;

5.na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył W. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 października 2004 r. do dnia 19 października 2005 r.;

6.M. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IV uznał za winnego tego, że od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2005 r. do lipca 2005 r. w W. i okolicach W. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustaloną osobę, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób

wolności, przetrzymywaniu ich i osiąganie korzyści majątkowych przez zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób, tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i na tej podstawie wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7.M. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V uznał za winnego, tego, że w dniu 23 marca 2005 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami pozbawili wolności W. W. (2) i zatrzymali go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, który to czyn został zaplanowany przez ustaloną osobę, kierującą jednocześnie realizacją jego wykonania, po czym W. W. (2) przetrzymywany był na terenie posesji nr (...) mieszczącej się w miejscowości G., doprowadzając tym samym osoby najbliższe W. W. (2) pod groźbą pozbawienia ww. życia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 157.000 euro, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa, w zamian za uwolnienie W. W. (2) w dniu 7 kwietnia 2005 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

8.M. S. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VI uznał za winnego, tego, że w okresie od sierpnia 2004 r. do października 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci heroiny w ilości łącznie nie mniejszej niż 700 gram, w ten sposób, w dniach bliżej nieustalonych w ww. okresie zbył J. B. (1) ww. środek odurzający, każdorazowo w ilości ok. 50 gramów, w cenie co najmniej 70 zł za jeden gram, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w pierwotnym brzmieniu w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

9.na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek od M. S. (1) korzyści majątkowej przez niego uzyskanej z popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. VI w kwocie 24.500 zł;

10.M. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VII i za czyn ten z mocy art. 291 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

11.na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. M. S. (1) wymierzył jedną karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i jedną karę łączną 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

12.na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył M. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 czerwca 2008 r. do dnia 30 września 2010 r.;

13.A. N. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII uznał za winnego tego, że od nieustalonego dnia, nie później jednak niż od marca 2004 r. do lipca 2005 r. w W. i okolicach W. m.in. w Z. i w pobliżu miejscowości P. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez W. S. (1) i inną ustaloną osobę, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na pozbawianiu osób wolności, przetrzymywaniu ich i osiąganie korzyści majątkowych przez

zmuszanie rodzin do zapłacenia żądanego okupu za uwolnienie bliskich osób tj. czynu z art. 258 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i na tej podstawie wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

14.A. N. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IX uznał za winnego tego, że w dniu 25 marca 2004 r. w miejscowości Z. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami oraz jednym dotychczas nieustalonym mężczyzną, pozbawili wolności S. D. (1) i zatrzymali go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, przy czym W. S. (1) oraz inna ustalona osoba kierowały realizacją wykonania tego czynu, którego następnie przetrzymywali na terenie posesji mieszczącej się w miejscowości H., doprowadzając tym samym osoby najbliższe S. D. (1), pod groźbą pozbawienia ww. życia, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie, stanowiącej równowartość kwoty 138.000 USD, która to kwota została przekazana sprawcom przestępstwa, w zamian za uwolnienie S. D. (1) w dniu 30 marca 2004 r., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

15.A. N. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. X uznał za winnego, tego, że w dniu 7 grudnia 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami na terenie parkingu leśnego znajdującego się w pobliżu miejscowości P. pozbawili wolności W. D. i zatrzymali go w charakterze zakładnika w celu zmuszenia rodziny ww. do zapłacenia okupu za jego uwolnienie, którego następnie przetrzymywali na terenie posesji nr (...) mieszczącej się w miejscowości J. przy ul. (...), który to czyn został zaplanowany przez ustaloną osobę, kierującą jednocześnie realizacją jego wykonania, usiłując tym samym pod groźbą pozbawienia życia W. D., doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 150.000 euro jego brata R. D., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na to, że R. D. nie zgromadził, w wyznaczonym mu terminie, środków pieniężnych w wysokości żądanej przez sprawców, po czym w dniu 17 grudnia 2004 r. uwolnili W. D., przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 czerwca 1997 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

16. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. A. N. (1) wymierzył jedną karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i jedną karę łączną 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł;

17. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył A. N. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 lipca 2008 r. do dnia 30 września 2010 r.;

18. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 7 - 9, 11 - 20;

19. na podstawie art. 192a § 1 k.p.k. zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 6;

20. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 - 3, zwrócił M. S. (1), a dowód rzeczowy opisany pod poz. 10 zwrócił wystawcy - Prezydentowi Miasta P.;

21.zwolnił oskarżonych od opłaty, a koszty postępowania od nich należne przejął na rachunek Skarbu Państwa;

22.zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 15.940,80 zł, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. S. (1).

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych przy czym drugi z obrońców osk. A. N. (1) (ustanowiony w toku postępowania odwoławczego) złożył w dniu 11 lipca 2016 r. pismo zatytułowane „Uzupełnienie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. N. (1) adw. R. B. (2)”.

Obrońca osk. W. S. (1) skarżąc wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzuciła:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) przepisu art. 258 § 3 kodeksu karnego, poprzez niewłaściwe uznanie, że oskarżony W. S. (1) kierował z inną osobą zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawieniu osób wolności, przetrzymywaniu ich i osiąganiu korzyści majątkowych z tych przestępstw, tylko na tej podstawie, że oskarżonemu temu przypisano sprawstwo w zakresie przestępstwa porwania dla okupu S. D. (1), pomimo tego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej czynu, nadto w aktach sprawy brak jest dowodów

II.obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.

1)przepisu art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 189 § 1 kodeksu karnego, poprzez przekroczenie zasady swobodnej i kontrolowanej oceny materiału dowodowego w zakresie czynu dot. pozbawienia wolności P. S. (1), w szczególności w zakresie roli jaką ten oskarżony pełnił, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że W. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego stypizowanego w przepisie art. 189 k.k.,

2)przepisu art. 6 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 345 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 391 i 393 kodeksu postępowania karnego, polegające na uniemożliwieniu zapoznawania się oskarżonemu i obrońcy z całością akt postępowania poprzez nieczytelność niektórych kart z akt sprawy (wskazanych we wniosku obrońcy z dnia 15 czerwca 2010 roku i z dnia 28 czerwca 2010 roku) i zaniechanie zobowiązania przez sąd I instancji oskarżyciela publicznego do złożenia dokumentów umożliwiających ich odczytanie i pomimo tego ujawnienie tych dokumentów podczas rozprawy głównej, a w konsekwencji pozbawienie prawa do obrony oskarżonego W. S. (1), poprzez uniemożliwienie mu zapoznania się z całością materiału dowodowego, który stanowił podstawę wyroku,

3)przepisu art. 5 § 2 kodeksu postępowania karnego, w zakresie pkt 2 wyroku, tj. uprowadzenia S. D. (1), poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego W. S. (1), szczególnie w zakresie:

a)przypisania oskarżonemu udziału w zarzuconych mu czynach, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, jaką de facto rolę pełnił podczas uprowadzenia S. D., a ustalenie Sądu w tej części nastąpiło tylko na podstawie wyjaśnień K. B. (1), odwołanych w późniejszym czasie jako złożonych pod przymusem,

b)prowadzenia negocjacji z rodziną pokrzywdzonego w zakresie wysokości okupu, w sytuacji, gdy ustalenie Sądu w tej części nastąpiło tylko na podstawie wyjaśnień K. B. (1), odwołanych w późniejszym czasie jako złożonych pod przymusem,

- w konsekwencji czego został uznany za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów,

4)przepisu art. 2 § 2 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 4 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 7 kodeksu postępowania karnego, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w sposób uzasadniający twierdzenie, że ocena miała służyć z góry przyjętej przez Sąd tezie o zawinieniu oskarżonego oraz poprzez uniemożliwienie dotarcia do prawdy materialnej, a w szczególności poprzez:

a) dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań J. K., poprzez uznanie depozycji tego świadka za wiarygodne tylko w tym zakresie, w jakim obciążają oskarżonego W. S.,

b) dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci zeznań J. M. (1), poprzez uznanie depozycji tego świadka za wiarygodne tylko w tym zakresie, w jakim obciążają oskarżonego W. S.,

c) dowolną ocenę zeznań świadka A. R. odnośnie przestawienia samochodu w trakcie zdarzenia w dniu 20 października 2004 roku, co miało wskazywać, że oskarżony W. S. mógł niepostrzeżenie odjechać z miejsca zdarzenia, chociaż nie ma dowodu na to, że oskarżony ten w ogóle w tym miejscu był, - pomimo tego, że dokładna analiza tych dowodów w zestawieniu ze wszystkimi dowodami w sprawie nie pozwala na przypisanie sprawstwa oskarżonego w czynach, za które został skazany,

5) przepisu art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 171 § 5 pkt 1 i § 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 410 kodeksu postępowania karnego, poprzez uznanie za wiarygodne i pełnowartościowe zeznania K. B. (1) złożone w 2005 roku, stanowiące podstawę ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie sprawstwa oskarżonego W. S., pomimo tego, że depozycje te zostały przez tego świadka odwołane wraz ze wskazaniem, że zostały złożone pod przymusem, przy stosowaniu wobec tego świadka przemocy i gróźb bezprawnych, i w konsekwencji oparcie wyroku na protokołach zeznań świadka K. B., które nie mogą stanowić dowodu w sprawie,

6) przepisu art. 148 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 150 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 391 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 410 kodeksu postępowania karnego, poprzez ujawnienie przez Sąd I instancji kserokopii protokołów przesłuchania świadka P. S. (1), a nie jego uwierzytelnionych odpisów, a w konsekwencji oparcie wyroku o dokument nie mogący stanowić materiału dowodowego w sprawie,

7) przepisu art. 391 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 182 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 167 i 170 § 1 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 333 § 2 kodeksu postępowania karnego, poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy wezwania celem przesłuchania świadka E. S., pomimo tego, że w toku postępowania przygotowawczego świadek ta była przesłuchiwana, jej zeznania zostały wskazane jako materiał dowody w akcie oskarżenia, a sąd w tym zakresie wniosku dowodowego Prokuratora nie oddalił, jako niedopuszczalnego z mocy prawa, w konsekwencji czego, świadek ta winna być zostać przesłuchana przez Sąd bezpośrednio, w szczególności, że jest to matka oskarżonego W. S. (1), co doprowadziło do wydania wyroku z pominięciem materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy,

8) przepisu art. 424 § 2 pkt. 1 kodeksu postępowania karnego, poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z intencją ustawodawcy, a polegający na;

a) zbiorczym powołaniu się na dowody, bez przyporządkowania ich poszczególnym ustaleniom faktycznym w zakresie rozpoznawanych czynów, co czyni zapoznanie się z motywami Sądu i kontrolę instancyjną w znacznym stopniu utrudnioną;

b) powołanie się w uzasadnieniu na dowody, których odczytanie nie jest możliwe z powodu ich nieczytelności.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych A. N. (1) i M. S. (1) – adw. R. B. skarżąc wyrok w całości na korzyść obu oskarżonych zarzucił wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.), w szczególności art. 258 §1 k.k., polegającą na uznaniu, że oskarżeni A. N. (1) i M. S. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w czynach przypisanych w pkt. 6 i 13, wyłącznie w oparciu o ustalenie, iż dopuścili się przestępstw pozbawienia wolności S. D. (1) i W. D.

(w wypadku A. N. (1)) oraz W. W. (2) (w wypadku M. S. (1)) wraz z innymi osobami wskazanymi jako członkowie tej grupy;

II.obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.), w szczególności art. 65 §1 k.k., polegającą na uznaniu, że oskarżony M. S. (1) uczynił sobie z popełnienia czynu przypisanego w pkt. 8 zaskarżonego wyroku (udział w obrocie środkami odurzającymi) stałe źródło dochodu, w sytuacji gdy poczynione przez sąd ustalenia nie pozwalają na przyjęcie, że dochód ten miał charakter stały, trwały, ciągły, regularny;

III.mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), w szczególności art. 7, 171 §5 ust. 1 oraz §7 i 410 k.p.k. polegającą na uznaniu oskarżonych za winnych przypisanych im czynów w sytuacji, gdy prawidłowo ocenione wyjaśnienia i zeznania M. K. (1), S. M. (1), J. M. (1) i A. K. (2) czynią niewiarygodnymi pomówienia K. B. (1), złożone na etapie postępowania przygotowawczego a następnie odwołane i zaprzeczone przez niego, nadto zaś pomawiające oskarżonego wyjaśnienia K. B. (1) - w części dotyczącej sprawstwa oskarżonych nie poparte jakimkolwiek innym dowodem - uzyskane zostały wbrew zakazowi wpływające na ich treść za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej, tym samym zaś nie mogą stanowić dowodu, zaś wyjaśnienia i zeznania J. B. (1) (dotyczące przypisanego oskarżonemu M. S. (1) udziału w obrocie środkami odurzającymi) nie zostały potwierdzone (zweryfikowane) innymi dowodami.

Ponosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych A. N. (1) i M. S. (1) od popełnienia czynów przypisanych im w zaskarżonym wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku w tej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

We wspomnianym wyżej „Uzupełnieniu apelacji” **obrońca osk. A. N.** – adw. N. C. podniósł zarzuty:

1) obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na jego treści, tj.:

-art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie wszechstronnej i swobodnej oceny dowodów i oparcie ustaleń dotyczących tego, że oskarżony A. N. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej wyłącznie w oparciu o ustalenie, iż dopuścili się przestępstwa pozbawienia wolności S. D. (1) i W. D. wraz z innymi osobami wskazanymi jako członkowie grupy, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na przyjęcie, iż A. N. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej, albowiem nie wykazano, aby A. N. (1) działał w strukturze o charakterze hierarchicznym albo innym stosunku zależności z przywódcami grupy W. S. (1) i G. K. (1), żaden bowiem dowód przeprowadzony na gruncie postępowanie nie wykazuje by oskarżony wykonywał polecenia wyżej wymienionych osób, identyfikował się z grupą bądź uczestniczył w planowaniu działań przestępczych,

-art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie wszechstronnej i swobodnej oceny dowodów i oparcie ustaleń w zakresie przypisania odpowiedzialności oskarżonemu za pozbawienie wolności S. D. (1) na wyjaśnieniach jedynie K. B. (1), podczas gdy z zeznań bezpośrednich uczestników uprowadzenia - w tym A. K. (2) oraz J. M. (1) - wynika jednoznacznie, iż A. N. (1) nie brał w tym uprowadzeniu udziału,

-art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie wszechstronnej i swobodnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że A. N. (1) pozbawił wolności W. D., podczas gdy w toku postępowania dowodowego nie ustalono jaką rolę w pozbawieniu wolności W. D. odegrał ewentualnie A. N. (1), a nadto nie ustalono czemu miała służyć obecność A. N. (1) w miejscowości J. w dniu tego uprowadzenia,

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu i dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że A. N. (1) działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w oparciu jedynie o wyjaśnienia K. B. (1), których wiarygodność Sąd przewartościował, albowiem konsekwentne i spójne wyjaśnienia i zeznania M. K. (1), S. M. (1), J. M. (1), A. K. (2) wykluczają udział A. N. (1) w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej,

-art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, a w szczególności związanych z niemożnością jednoznacznego ustalenia czy oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Wobec powyższego skarżący popierał apelację wniesioną przez obrońcę – adw. R. B. (2) w pełnym zakresie i wniósł jak w jej petitum.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wobec tego, iż apelacje nie zasługują na uwzględnienie wyrok należało utrzymać w mocy.

Ponieważ istotne (choć nie – wbrew tenorowi apelacji – podstawowe) znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie miały wyjaśnienia złożone przez K. B. (1) w postępowaniu przygotowawczym (następnie odwołane z argumentacją o ich wymuszeniu i zmanipulowaniu przez prowadzących śledztwo), ponownie potwierdzone i po raz kolejny odwołane, co stało się przedmiotem eksponowanych w apelacjach zarzutów - Sąd Apelacyjny odniesie się do nich na wstępie czyniąc również konieczne uwagi o charakterze ogólnym.

Wprowadzenie do Kodeksu karnego przepisów (art. 60 § 3 i 4 k.k.) pozwalających na łagodniejsze potraktowanie sprawców przestępstw, którzy ujawnią przestępczą działalność, a także wskażą i opiszą rolę współsprawców (pomocników, podżegaczy), a do systemu prawa karnego instytucji świadka koronnego korzystającego z bezkarności lub, na podobnych warunkach, złagodzeń w kształtowaniu kar skutkowo wzrostem liczby ujawnionych sprawców znanych i nieznanymi czynów przestępczych, ale również reakcją środowiska przestępczego wobec osób, które zdecydowały się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Reakcja ta sprowadza się do kwestionowania wiarygodności pomawiającego nie tylko poprzez odmienne wyjaśnienia pomawianych i zeznania świadków wywodzących się z tego środowiska, ale kwestionowanie również jego możliwości postrzegania, oceny i relacjonowania zdarzeń (aż do podważenia stanu poczytalności, eksponowania stanu uzależnień do alkoholu lub środków odurzających itp.), wreszcie wskazywania i przesadnego opisywania rzeczywistych bądź wymyślonych konfliktów między pomawiającym a pomawianym (- ymi) na tle osobistym, finansowym itd..

Tego rodzaju postępowanie prowadzi najczęściej do formułowania wniosku o odosobnieniu relacji stanowiącej bazę ustaleń, braku innych dowodów dla jej choćby fragmentarycznego potwierdzenia itp.

Oczywiście elementem taktyki obronnej jest też korzystanie z przysługującego osobie podejrzanej i oskarżonemu prawa do odmowy składania wyjaśnień lub dowolnego ograniczenia ich zakresu.

Z podobnymi zachowaniami mamy do czynienia w niniejszej sprawie, której przedmiotem nie są oderwane incydentalne zdarzenia z udziałem jedynie trzech osób objętych jednym aktem oskarżenia. Jest ona bowiem swego rodzaju „odpryskiem” postępowania, które toczyło się przeciwko znacznej liczbie osób a które odpowiadają w kilku co najmniej odrębnych postępowaniach znajdujących się na różnym etapie (od prawomocnie zakończonych wyrokiem skazującym np. P. M. za uprowadzenie W. W. – Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie V K 57/11, po nieprawomocne uniewinnienie kilku oskarżonych oraz skazanie A. K. (1) i A. K. (2) za uprowadzenie S. D. – tenże Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. V K 59/06). Do tej ostatniej sprawy obrońcy odwoływali się w swych wystąpieniach, zawłaszcza, że nieprawomocny wyrok w niej zapadł w dniu 17 sierpnia 2016 r., a więc w toku postępowania odwoławczego w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy oceniając materiał dowodowy, a przede wszystkim kolejne depozycje K. B. (1) uwzględnił wypracowane w orzecznictwie reguły ocen relacji osób pomawiających współsprawców oraz zmieniających swoje wyjaśnienia lub zeznania na poszczególnych etapach postępowania.

Oceny te zaprezentował w obszernych fragmentach motywów wyroku. Stanowisko tam wyrażone należy podzielić. Podkreślić przy tym trzeba, że Sąd zwraca uwagę, iż podstawą sformułowania aktu oskarżenia były „w zasadniczej mierze” wyjaśnienia złożone „w toku śledztwa przez M. K. (1), K. B. (1) i S. M. (1)”.

Nie jest więc uprawniona teza, że ustalenia Sądu dokonane zostały jedynie w oparciu o odwołane następnie (jako wymuszone i zmanipulowane) wyjaśnienia K. B. nie poparte innymi dowodami. Trzeba bowiem odnotować, że ww. osoby potwierdzają relacje K. B. zawarte w złożonych przez niego wyjaśnieniach 4 i 11 listopada 2005 r. obszernie i rzeczowo opisujących historię powstania i poczynania grupy przestępczej kierowanej przez G. K. i W. S.. Praktycznie, swoje wyjaśnienia (kiedy decydują się przyznać do przestępczej działalności) zaczynają również od informacji o istnieniu takiej grupy i jej scharakteryzowania. Podobnie czyni to kolejny świadek - J. M. (1). Wreszcie decyduje się na to również A. K. (2), który przez długi czas negował swój udział w zarzucanych mu czynach i korzystał z prawa odmowy składania wyjaśnień.

Sąd Okręgowy analizuje wszystkie te depozycje w kontekście innych dowodów (relacji pokrzywdzonych, osób postronnych, dowodów rzeczowych) czyniąc to z pełnym poszanowaniem reguł określonych w art. 7 k.p.k. (kryteria zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego).

Przywołuje także wyniki postępowań prowadzonych w związku z zarzutami sformułowanymi przez K. B. (1) dotyczącymi manipulacji ze strony prowadzących postępowanie przygotowawcze oraz rzekomych wymuszeń przydatnych im relacji.

Dopiero łączna ocena toku postępowania, okoliczności mu towarzyszących (zaginięcie podejrzanego M. K. (1) i drugiej związanej z nim osoby, przypadków podpałek i innych zdarzeń powodujących szkody osobom przekazującym śledczym niekorzystne dla członków grupy informacje) pozwala na rzeczowy osąd, co do wiarygodności poszczególnych partii materiału dowodowego. Sąd I instancji prawidłowo procedując taką ocenę i płynące z niej wnioski przedstawił. Nie pominął przy tym również niekonwencjonalnego dowodu jakim była opinia biegłego psychologa B. L., która odnosząc się do dwóch listów autorstwa zaginionego M. K. uwzględnia jako tło i podstawę wniosków bogaty materiał dowodowy.

Konkludując ten fragment rozważań, Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd meriti prawidłowo procedując, poczynił trafne, znajdujące oparcie w materiale dowodowym ustalenia co skutkowało zmianami w opisie przypisanych oskarżonym czynów oraz dokonał prawidłowej ich subsumpcji.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów apelacji obrońców oskarżonych.

Ponieważ obie apelacje kwestionują ustalenia dotyczące członkostwa oskarżonych w grupie przestępczej i formułują tezę, iż Sąd Okręgowy fakt jej istnienia i udziału w niej oskarżonych wyprowadza z tego, że Sąd meriti przypisał im sprawstwo w zakresie przestępstw w postaci uprowadzeń określonych osób zwrócić uwagę należy na następujące okoliczności.

Świadkowie w tej sprawie składając wyjaśnienia (jako oskarżeni w innych postępowaniach) lub zeznania a więc K. B. (1), M. K. (1), J. M. (1) i S. M. (1) w sposób kategoryczny mówią o istnieniu grupy, której celem działania w okresie objętym aktem oskarżenia były uprowadzenia dla okupu. Stąd też dalsze zarzuty stawiane oskarżonym, choć mają oni również przypisane także inne czyny, nie wiążące się z istnieniem grupy. Według relacji np. św. J. M. – jego „kariera” przestępcza związana była z osobą W. S. (1), który skupił wokół siebie grono ludzi z którymi „rządził na U.” i stanowił wtedy podgrupę wchodząca w owym czasie w skład tzw. grupy (...).

Z kolei K. B., S. M. i M. K. mówiąc o grupie G. K. (1) podkreślają, iż stanowiąc grupę nastawioną na realizację uprowadzeń (w różnych, acz w zasadniczej części powtarzających się składach) łączyła ona osoby z grona bliskiego W. S. i G. K.. O zasadności uznania tego grona za grupę przesądza przekonanie mówiących o niej i identyfikujących się z nią wyżej wymienionych świadków, operowanie określeniem „grupa G. K.” (współ z W. S.), który wydawał dyspozycje do co obiektów uprowadzeń, składu a więc uczestników poszczególnych akcji wezwanych (przywołanych) do udziału w nich, bezpośrednie kierowanie przebiegiem „operacji” (wcześniejszy wynajem lokum w którym przetrzymywano uprowadzonego, szlak w jakim mają poruszać się auta, zadania poszczególnych osób itd.), wyłożenie środków na ich realizację (następnie potrąconych w pierwszej kolejności z okupu), negocjacje w przedmiocie okupu (w tym nagranie

uprowadzonych wykorzystywane w negocjacjach), decydowanie o momencie i przebiegu uwolnienia uprowadzonych, wreszcie podział okupu między realizujących przedsięwzięcie. Istotne jest także wyposażenie grupy w przedmioty, akcesoria i inne elementy imitujące wyposażenie policji.

Jest rzeczą oczywistą, iż realizacja powyższych czynności upoważnia do konstatacji, że osoba wykonująca je - kieruje grupą ludzi biorących udział w tego rodzaju przedsięwzięciu (osk. W. S. (1)). Z kolei osoby **ze środowiska przestępczego**, które biorą w nim udział nie są przypadkowymi, ad hoc wynajętymi do jego realizacji (jak np. św. R. G. – którego wykorzystano do wynajęcia domu w G. – o którym K. B. mówi kategorycznie „On nie należał do grupy. Nie jestem w stanie powiedzieć czy G. wiedział wynajmując ten dom, że będzie w nim ukrywana osoba uprowadzona” k. 2955 t. XV). Są one niewątpliwie członkami grupy przestępczej nawet jeśli nie uczestniczą we wszystkich jej przedsięwzięciach lub nie znają wszystkich pozostałych członków, ich nazwisk i imion. Z żadnej relacji osób zeznających o istnieniu grupy oskarżeni M. S. i A. N. nie byli wskazywani jako osoby postronne lub członkowie innej grupy okazjonalnie dobrani (dopuszczeni) do udziału w realizacji określonego przestępstwa uprowadzenia dla okupu, ale - jako członkowie grupy kierowanej w określonych, w przypisanych w zarzutach okresach, przez G. K. i W. S..

Podkreślić też trzeba, że wszystkie ww. osoby mając stawiane różnego rodzaju zarzuty, składają wyjaśnienia, w których najczęściej negują początkowo swój udział w popełnieniu określonych czynów, później zaś nawet przyznając się do ich popełnienia nie zawsze precyzyjnie określają współsprawców, niejednokrotnie nie znają ich wcześniej, czasami zasłaniają się niepamięcią lub nawet wskazawszy określoną osobę wyrażają to z pewnymi wątpliwościami lub w dalszym etapie postępowania taką wątpliwość sygnalizują. Sąd I instancji dokładnie odnotowuje te rozbieżności i zaważania, konfrontując poszczególne relacje, uwzględniając też moment składania takich depozycji oraz wskazując, którym i z jakich powodów relacjom daje wiarę - czyniąc ostateczne ustalenia. Rozważania w tym zakresie obszernie prezentuje w uzasadnieniu wyroku.

Co do zarzutów naruszenia przepisów postępowania zawartych w apelacji obrońcy osk. W. S..

Omawiając zdarzenie związane z aktem pozbawienia wolności i próbą uprowadzenia P. S. (1) (pkt II. 1 apelacji) Sąd Okręgowy analizuje wyjaśnienia i zeznania uczestniczących w nim K. B., M. K. i A. K., w kontekście i konfrontacji z relacją pokrzywdzonego oraz zeznaniami funkcjonariuszy policji – przypadkowo interweniujących w jego trakcie, świadków anonimowych, zwracając uwagę na realność opisywanych zachowań. Z tego punktu widzenia podaje w wątpliwość części depozycji pokrzywdzonego, a w konsekwencji dokonuje zmiany opisu czynu przypisanego W. S..

Odnosi się też do roli jaką odgrywał on w realizacji tego czynu (sprecyzowanej w zmodyfikowanym jego opisie) wskazując, iż oskarżony uczestniczył od początku w spotkaniu poprzedzającym uprowadzenie na którym dokonano podziału zadań między uczestniczących w jego realizacji, prowadził przez dłuższy czas obserwację pokrzywdzonego jeżdżąc za nim po mieście, a wreszcie miejsca w którym doszło do pozbawienia go wolności poprzez wepchnięcie do samochodu, którym miał być uprowadzony. Przypadkowa interwencja policji przerwała realizację zamierzenia w pełnym jego zakresie. Sąd, dokonując analizy i oceny dowodów odniósł się także do kwestii możliwości opuszczenia tego miejsca przez osk. S. bez zwrócenie na siebie uwagi interweniujących policjantów. Argumentacja w tej kwestii zaprezentowana przez Sąd I instancji nie budzi zastrzeżeń.

Odnosnie zarzutu (pkt II. 2 apelacji) dotyczącego naruszenia prawa do obrony przez zaniechanie zobowiązania oskarżyciela publicznego do złożenia określonych dokumentów, które w aktach sprawy znalazły się w postaci nieczytelnych kopii stwierdzić należy co następuje.

Jak wynika z treści samej apelacji Sąd meriti uwzględnił stosowny wniosek skarżącej obligując prokuratora do przedstawiania tej części materiału dowodowego w postaci czytelnych kopii. Oskarżyciel publiczny złożył przy piśmie z dnia 29 lipca 2010 r. „uczytelnione kopie dokumentów o które wносиła adw. K. C.” (k. 7445 – 7446 i następne do k. 7542 t. XXXIX). Należy w pewnym zakresie podzielić stanowisko obrońcy, iż również w tym materiale znajdują się karty nie w pełni czytelne, albo co najmniej niezbyt starannie skserowane. Tym nie mniej skarżąca nie wskazała, która partia tego materiału – mająca znaczenie dla prawidłowej oceny materiału dotyczącego osk. W. S. uniemożliwiła

czy też realnie utrudniła obronę jej klienta. Należy odnotować, iż w ogromnej większości ponownie przedłożony materiał jest materiałem czytelnym, a nadto iż jak wynika z wykazu dowodów stanowiących podstawę ustaleń Sądu wymienionych w uzasadnieniu wyroku został wykorzystany tylko częściowo a mianowicie k. 7461 – 7469 kserokopie tablic poglądowych z wykazem osób, dokumentacje fotograficzne k. 7470 – 7475, 7476 – 7491, 7508 – 7529, kopia opinii wstępnej dotycząca broni palnej k. 7494, dwie tablice wyników badań genetycznych na dowodach rzeczowych k. 7493 i 7533 oraz kopie protokołu przeszukiwania k. 7539 – 7542. Dokumenty te zdaniem Sądu odwoławczego nie nasuwają zasadniczych trudności w ich odczytaniu co czyni zarzut w tym zakresie nieskutecznym.

Co do zarzutu z pkt II.3, 4 i 5 dotyczących uprowadzenia S. D. i pozbawienia wolności P. S. oraz roli jaką odegrał w tych zdarzeniach oskarżony – Sąd Apelacyjny wypowiedział się w praktyce wcześniej odnosząc się do wiarygodności zeznań św. K. B. z listopada 2004 r. popartych relacjami innych świadków zwłaszcza przyznających także swój udział J. M. i A. K. (nieprawomocnie skazanego za oba czyny).

Relacje te korespondując z pozostałym materiałem w postaci zeznań pokrzywdzonych czynią zarzuty apelującej niezasadnymi. Sąd Okręgowy obszernie, rzeczowo i szczegółowo omówił dowody, które uzasadniały przypisanie oskarżonemu udziału w tych przestępstwach. Sąd odniósł się także do zeznań innych osób wypowiadających się na ich temat, a zwłaszcza negujących swój w nich udział ocenił też prawidłowo znaczenie zeznań św. A. R. – jednego z funkcjonariuszy policji interweniującego na miejscu próby uprowadzenia P. S..

Odnosnie zarzut z pkt II. 6 apelacji, a więc ujawnienia przez Sąd i posłużenia się w toku postępowania dowodowego zeznaniami pokrzywdzonego św. P. S. (1) ze śledztwa zawartymi w protokołach na k. 81 – 93, które są niewiarygodną kopią protokołów przesłuchania świadka.

Powyższe dokumenty są jednymi z dokumentów wyłączonych z akt pierwotnego postępowania przygotowawczego i wraz z wieloma innymi włączonymi przez prokuratora do akt postępowania prowadzonego pod inną sygnaturą a zakończonego sformułowaniem aktu oskarżenia rozpoznawanego w niniejszej sprawie. Były one odczytane świadkowi w toku postępowania sądowego (k. 8868) i nie kwestionowane przez strony.

Odnosnie tego zarzutu, a również zarzutów II. 2 oraz II. 8b stwierdzić trzeba, iż nawet podzielając stanowisko skarżącej co do uchybienia w tych przypadkach polegającego na tolerowaniu przez Sąd meriti braku staranności prokuratury w opracowaniu prezentowanego w aktach sprawy materiału dowodowego, którego jednak wiarygodność, w rozumieniu zgodności z oryginalnymi dokumentami nie budzi wątpliwości stwierdzić trzeba, że skarżąca nie wykazuje by obraza wskazanych w tym zakresie w apelacji przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

Co do zarzutu zaniechania wezwania na rozprawę celem przesłuchania św. E. S. (pkt II. 7 apelacji) stwierdzić trzeba co następuje.

Św. E. S. – matka oskarżonego W. S. (1) była przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym, gdzie złożyła lakoniczne zeznanie – protokół jednostronicowy na k. 3006 t. XVI akt sprawy negując jakąkolwiek wiedzę o miejscu pobytu i życiu syna. Odnotować trzeba, że w protokole brak jest uprzedzenia świadka o treści art. 182 k.p.k.

Nazwisko świadka zostało też wskazane w akcie oskarżenia w grupie osób, co do których prokurator w trybie art. 333 § 2 k.p.k. wnioskował o zaniechanie ich wzywania i odczytanie na rozprawie ich zeznań z uwagi na brak istotnego dla sprawy znaczenia tych depozycji. Podobnie wskazano tam nazwiska matki A. N. oraz ojca M. S. (protokoły k. 2998 i 3013).

Sąd Okręgowy pominął milczeniem wnioski w tym zakresie jednakże nie zaliczył do materiału dowodowego depozycji powyższych świadków. Protokołów tych nie ma też w zawartym w uzasadnieniu wyroku wykazie dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Niezależnie od trafności, podniesionej w zarzucie kwestii, skonstatować należy brak wpływu powyższego uchybienia procedurze, na treść orzeczenia Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny nie podziela również stanowiska obrońcy osk. W. S. wyrażonego w zarzucie oznaczonym w pkt II. 8a apelacji. Zdaniem Sądu odwoławczego autor uzasadnienia wyroku uporządkował materiał przyjmując pewną, przejrzystą koncepcję zaprezentowania ustaleń faktycznych (str. 10 – 11), wymienienia szczegółowo dowodów stanowiących ich podstawę (str. 11 – 15), ale przy tym, w dalszej części po omówieniu motywów uznania za wiarygodne zeznań św. K. B. i innych dowodów osobowych (str. 17 – 25) omawiając szczegółowo (str. 25 – 68) poszczególne zarzuty wskazuje, które dowody zostały uznane za wiarygodne lub nie i dlaczego wielokrotnie przywołuje karty na których dowody te mają swoje odzwierciedlenie. Sąd Okręgowy wskazał też wyraźnie przyczyny zmian opisów przypisanych oskarżonym czynów. Również pozostała część pisemnych motywów dotycząca subsumpcji (str. 88 - 94) oraz przesłanek wymierzonych oskarżonym kar jednostkowych i łącznych (str. 94 – 98) zostały omówione dokładnie i z przekonującą argumentacją.

Przechodząc do apelacji obrońcy osk. M. S. i A. N. – adw. B.,

Odnosząc się do zarzutu i argumentacji kwestionujących zasadność obdarzenia walorem wiarygodności zeznań św. K. B. (1) (do tego również sprowadza się pisemne uzupełnienie apelacji i ustne wystąpienie adw. N. C. – obrońcy A. N.) odesłać należy do wcześniejszych (zaprezentowanych na wstępie uzasadnienia) rozważań. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż wyjaśnienia K. B. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym (4 i 10 listopada 2004 r.) wskazują na podjęcie przez niego współpracy z organami ścigania; zostały złożone zresztą po uprzedzeniu go o treści art. 60 k.k. Późniejsze pisemne oświadczenie o ich odwołaniu i informacja o wymuszeniu ich oraz zmanipulowaniu postępowania przez prowadzących śledztwo zostało w kolejnym przesłuchaniu odwołane oraz logicznie i przekonująco umotywowane. Przeprowadzone różnorakie postępowania w przedmiocie wymuszenia pomówień i innych manipulacji wykazały niezasadność tego rodzaju twierdzeń ze strony K. B.. Co więcej przeprowadzone postępowanie przeciwko niemu o groźby karalne wobec jednego z prowadzących czynności potwierdziło takie zachowanie K. B., choć zostało umorzone z art. 11 § 1 k.p.k.

Pamiętać też trzeba, że wnikające z zeznań K. B. zdarzenia miały bezspornie miejsce, a udział w nich oskarżonych w przedmiotowej sprawie potwierdzony został wieloma dowodami z zeznań innych współsprawców (członków grupy dokonującej przestępstw uprowadzenia dla okupu), pokrzywdzonych, świadków postronnych, wreszcie dowodami rzeczowymi oraz uzyskanymi wynikiem zastosowania techniki (podśluchy), a także zeznaniami świadków anonimowych.

Całość tego materiału została prawidłowo oceniona przez Sąd I instancji o czym mowa powyżej w niniejszym uzasadnieniu.

Odesłanie do wcześniejszych rozważań Sądu odwoławczego dotyczy też podniesionych przez obrońców oskarżonych M. S. i A. N. zarzutów kwestionujących ich przynależność do grupy przestępczej.

Trzeba więc po raz kolejny zwrócić uwagę skarżących na istotne kwestie wiążące się z tym zagadnieniem.

Brak w obowiązujących przepisach definicji grupy, zorganizowanej grupy przestępczej czy też związku przestępczego nie upoważnia do absurdałnego interpretowania wypracowanych w judykaturze i doktrynie elementów i warunków konstytuujących grono współsprawców jako grupę lub związek. Nie wolno przy tym zapominać powodów wprowadzenia najpierw surowszej odpowiedzialności wobec sprawców popełniających przestępstwo w zorganizowanej grupie lub związku (nowela z 1995 r. jeszcze na gruncie kodeksu karnego z 1969 r.). Pamiętać też trzeba, że ewolucji podlegała również grupowa działalność przestępna, a świat przestępczy w swoich poczynaniach uwzględnia zmieniające się unormowanie. Dlatego nie można zgodzić się z poglądami, że grupę przestępczą stanowią jedynie grona przestępcze, które funkcjonują jak dobrze zorganizowane firmy z wyraźną strukturą, przywództwem, systemem finansowania (w tym wynagradzania), karania za niesubordynację, naboru (na zasadach wręcz headhunterskich) itd. W tej ostatniej kwestii należy podzielić pogląd Sądu Okręgowego wyrażony na str. 73 – 74 pisemnych motywów co do członkostwa w grupie kierowanej przez K. i S. takich osób jak M. S. i A. N.. Nie chodzi tu bowiem o sformalizowaną formę przystąpienia do określonego grona. Możliwe jest natomiast świadome (obaj wywodząc się ze świata przestępczego takie mieli), podjęcie przestępczego współdziałania z określoną

(znaną w środowisku) grupą przestępczą dla zrealizowania choćby jednego (zgodnie z wypracowanym stanowiskiem judykatury) przestępnego przedsięwzięcia. Jest to oczywiste, gdy się zważy, iż osobą przystępującą nie jest w dodatku przysłowiowy pionek, ale ktoś zajmujący w hierarchii przestępczej wyższą pozycję i której udział w czynie nie polega na marginalnych czynnościach. Można, a nawet należy brać pod uwagę wymowę udziału takiej osoby z punktu widzenia psychologicznego wobec innych (niżej usytuowanych, będących np. nowicjuszami) członków grupy.

Odnośnie zarzutu oznaczonego jako pkt II – obrazy art. 65 § 1 k.k. w przypisanym osk. M. S. czynie polegającym na udziale w obrocie środkami odurzającymi.

Sąd odwoławczy dzieląc rozstrzygnięcie Sądu meriti zwraca uwagę, iż w zeznaniach św. J. B. o zakupie od duetu M. S. – O. Z. nie mniej niż 700 g heroiny, każdorazowo w ilości ok. 50 g mowa jest więc o kilkunastu (np. 14 – tu) transakcjach. Przy przyjęciu, w ślad za apelacją, iżby zakreślenie okresu sierpień – październik mogło oznaczać „nieco ponad miesiąc” należałoby uznać, że transakcje te miały miejsce co 2 lub 3 dni. Okoliczność taka w żadnej mierze nie wynika z relacji J. B.. Po wtóre z zeznań jego wynika, iż jako nabywca (i to w większych, nie dilerskich ilościach) trafił do M. S. poprzez O. Z. a więc osobę o której wiedział, że tak jak i on sam zajmuje się handlem narkotykami, wreszcie należy mieć na uwadze fakt, że handlowe kontakty z M. S. przerwane zostały jedynie z powodu osadzenia świadka w zakładzie karnym. Sumując - powyższe okoliczności dowodzą, że wielość transakcji, ilość jednorazowych zakupów, czas współdziałania świadka z osk. M. S. a przede wszystkim dobre rozeznanie świadka w gronie uczestników rynku narkotykowego upoważniały Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu działania warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k.

Na koniec, także w zakresie ostatniego z zarzutów przypisanych osk. M. S. – paserstwa dotyczącego samochodu O. (...), należało zaakceptować rozstrzygnięcie Sądu, który rzeczowo wykazał zasadność przypisania tak sformułowanego zarzutu oskarżonemu. Ustalone bezspornie okoliczności zatrzymania oskarżonego prowadzącego skradziony pojazd i nieskuteczną ostatecznie próbę ucieczki z miejsca, gdzie funkcjonariusze policji chcieli wylegitymować kierowcę auta o niespotykanych znakach tablicy rejestracyjnej (co nie mogło ujść uwadze oskarżonego) upoważnia do wniosku, że oskarżony nie otrzymując od osoby z rąk której przejął samochód odpowiednich jego dokumentów, uciekając z taką determinacją przed policją dopuścił się przypisanego mu czynu. Ustalenia Sądu Okręgowego ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani też w postępowaniu odwoławczym nie zostały przekonująco podważone.

Konkludując – apelacje obrońców oskarżonych z przytoczonych wyżej powodów okazały się nieskuteczne.

Sąd Okręgowy w wyniku dokonanej analizy dowód przedstawionych na poparcie zarzutów aktu oskarżenia poczynił konieczne – zdaniem Sądu – zmiany w opisach czynów przypisanych oskarżonym i dokonał prawidłowej ich subsumpcji.

Jak już wyżej sygnalizowano oceniając sytuację każdego z oskarżonych osobno, uwzględnił okoliczności dotyczące wymiaru kar jednostkowych, bacząc także na konieczne proporcje w ich wymiarze z karami orzeczonymi wobec współsprawców tych samych czynów w innych, odrębnych prawomocnie zakończonych postępowaniach. Nie nasuwają również zastrzeżeń kary łączne wymierzone oskarżonym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Z uwagi na perspektywę długotrwałego pobytu oskarżonych w zakładach karnych, przy niepewnej możliwości odpłatnego zatrudnienia Sąd zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami z tego tytułu obciążając Skarb Państwa.

Sąd zasądził, na rzecz występującej z urzędu, obrońcy osk. W. S. (1) honorarium należne za obronę w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.